

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

przy udziale oskarżyciela publicznego z Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. P. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 lutego, 24 marca, 9 lipca, 24 września, 30 października 2015 roku oraz 26 stycznia i 3 lutego 2016 roku sprawy

**A. K.**, syna W. i E.,

urodzonego w dniu (...) w B.

**oskarżonego o to, że:**

1. w dniu 21.02.2007 r. w zeznaniu PIT-36 za 2006 r., wbrew art. 3 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1 i 2, art. 26 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych podał nieprawdę, poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodu z pozarolniczej działalności gospodarczej poprzez zaliczenie w koszty transakcji z Zakładem (...), Usługi (...) i Szlifiernie S. M. (1), (...) .H.U. (...), Usługi (...) w złożonym w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. zeznaniu PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej) straty w roku podatkowym 2006, przez co uszczuplił podatek dochodowy w kwocie 120.465,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 §1 k.k.s. w zb. z art. 56 §2 k.k.s.,

2. w okresie od 20.04.2010r. do 20.12.2011r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres marzec, lipiec, od września do grudnia 2010 r. oraz za okres od stycznia do marca, od sierpnia do września, listopad 2011 r. w łącznej kwocie 32.873,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 §1 k.k. w zb. z art. 77 §2 k.k.s. zw. 6 §2 k.k.s.,

3. w okresie od 23.04.2013 r. do 21.06.2013 r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od marca do maja 2013 r. w łącznej kwocie 4.944,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 77 §1 w zb. z art. 77 §3 k.k.s. zw. 6 §2 k.k.s.,

4. w okresie od 21.07.2013 r. do 21.12.2013 r. jako osoba odpowiedzialna w (...) Sp. z o.o., płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich

odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczał pozostające w dyspozycji spółki środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od czerwca do lipca 2013 r. w łącznej kwocie 25.014,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 §1 k.k.s. w zb. z art. 77 §2 k.k.s. zw. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

5. w okresie od 26.04.2013 r. do 28.01.2014 r. w G., wbrew art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług jako podatnik podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał w terminie ustawowym (do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, podatku wynikającego z deklaracji VAT-7 za okres marzec, kwiecień, wrzesień, październik, grudzień 2013 r. w łącznej kwocie 27.279,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s.,

6. w dniu 01.02.2013 r. w G. jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 21 ust. 2 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, uporczywie nie wpłacał na konto Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne za rok 2012, wynikającego ze złożonego w terminie ustawowym zeznania PIT-28 za 2012 r., czym uszczuplił podatek w kwocie 19.102,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 §1 k.k.,

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 56 §2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 §2 k.k.s., art. 23 §1 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto złotych);

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 77 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i za to na podstawie art. 77 §2 k.k.s., art. 23 §1 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto złotych);

III. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 77 §3 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.;

IV. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 4. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 77 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s. i za to na podstawie art. 77 §2 k.k.s., art. 23 §1 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto złotych);

V. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 5. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.;

VI. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 6. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 §1 k.k.s.;

VII. na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k. i art. 86 §2 k.k. zw. z art. 20 ust. 2 k.k.s. orzeczone oskarżonemu w punktach I., II. i IV. wyroku jednostkowe kary grzywny łączy i wymierza w ich miejsce karę łączną 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł (sto złotych);

VIII. na podstawie art. 50 §1 k.k.s. za wykroczenia skarbowe przypisane oskarżonemu w punktach III., V. i VI. wyroku wymierza oskarżonemu karę 3000 zł (trzech tysięcy złotych) grzywny;

IX. na podstawie art. 626 §1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2481,10 zł (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt jeden złotych dziesięć groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 1.300 zł (tysiąc trzysta złotych).

**Sygnatura akt II K 1420/14**

## UZASADNIENIE

**Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W inkryminowanym czasie, oskarżony A. K. – pod firmą Usługi (...) - prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, w szczególności w zakresie prac spawalniczych przy wykonywaniu rurociągu, prac hałerskich przy pracach kadłubowych, prefabrykacji ścianek sekcji, wymiany stali na jednostkach, demontażu kanałów wentylacyjnych, demontażu konstrukcji i kanałów, wymiany poszycia burtowego, wymiany stali, wymiany czerpaków na jednostkach.

**Dowód:** odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v), wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 72, k. 140-142v, k. 253-254).

W dniu 13 marca 2013 r. w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dokonano rejestracji (wpisu) spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Oskarżony A. K., w okresie od 13 marca 2013 roku do 24 marca 2015 roku był jedynym członkiem zarządu przedmiotowej spółki.

**Dowód:** odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców KRS (k. 338-339v).

Oskarżony A. K. – w podatkowej księdze przychodów i rozchodów zaksięgował wydatki na łączną kwotę 49.900,00 zł na podstawie następujących faktur VAT wystawionych na dane sprzedającego: Zakład (...): 579-182-54-25, (...) (...) L., ul. (...):

faktura VAT nr (...) z dnia 26 kwietnia 2006 r. na kwotę 10.800,00 zł – tytułem prace monterskie w ładowni nr 3 i 4 na jednostce Gen. D.,

faktura VAT nr (...) z dnia 28 kwietnia 2006 r. na kwotę 12.200,00 zł – tytułem prace spawalnicze na jednostce Gen. D.,

faktura VAT nr (...) z dnia 04 maja 2006 r. na kwotę 12.650,00 zł – tytułem wymiana węzłówek w ładowni 3 i 4 na jedn. D.,

faktura VAT nr (...) z dnia 26 maja 2006 r. na kwotę 14.250,00 zł – tytułem wymiana pokładu głównego na jedn. (...) Provider.

**Dowód:** odpis faktury VAT nr (...) z dnia 26 kwietnia 2006 r. (k. 21v załącznika do akt sprawy), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 28 kwietnia 2006 r. (k. 21v załącznika do akt sprawy), odpis faktury nr (...) z dnia 04 maja 2006 r. (k. 20v załącznika do akt sprawy), odpis faktury nr (...) z dnia 26 maja 2006 r. (k. 20 załącznika do akt sprawy), odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33), odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v)

Organ podatkowy zlecił przeprowadzenie czynności sprawdzających u podatnika T. R.. Niemniej, nie zostały one wykonane z uwagi na brak kontaktu z podatnikiem, który nie prowadził działalności i nie przebywał pod podanym adresem. T. R. zgłosił obowiązek podatkowy w zakresie podatku od towarów i usług i od dnia 27 kwietnia 2006 r.

zgłosił likwidację działalności w Urzędzie Gminy L. z dniem 25 lutego 2008 r.; nie zgłosił likwidacji działalności w Urzędzie Skarbowym w M.. Został wykreślony z ewidencji podatników Urzędu Skarbowego w M. z dniem 23 czerwca 2008 r. – na wniosek Referatu Podatków Pośrednich.

Podatnik, w 2006 roku złożył deklaracje VAT-7 za miesiące: czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2006 r.; w deklaracjach za okres od czerwca do października 2006 r. nie wykazano obrotów; natomiast w deklaracji za listopad 2006 r. wykazano obrót w kwocie 449.845,00 zł netto (zobowiązanie w podatku VAT w kwocie 300,00 zł); w deklaracji za grudzień 2006 r. wykazano obrót w kwocie 12.001.108,00 zł (zobowiązanie w podatku VAT w kwocie 5.200,00 zł). Podatnik nie dokonał żadnych wpłat na poczet podatku od towarów i usług za w/w okres. T. R. nie złożył zeznania o wysokości osiągniętego dochodu za 2006 r. W ciągu roku nie składał również deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy od łącznej kwoty dokonanych wypłat PIT-4 oraz informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy PIT-11.

**Dowód:** odpis pisma Zastępcy Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. z dnia 21 listopada 2008 r. (k. 8 załącznika do akt), odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v).

T. R. nie kojarzył oskarżonego; nie mu nie mówiły jego dane osobowe (imię i nazwisko). T. R. nie wystawił faktur VAT: nr (...) z dnia 26 kwietnia 2006 r., nr 02/04/06 z dnia 28 kwietnia 2006 r., nr 01/05/06 z dnia 04 maja 2006 r., nr 02/05/06 z dnia 26 maja 2006 r. T. R. nie świadczył usług stoczniowych ani spawalniczych. Nie wykonywał prac na terenie stoczni. T. R. nie przekazywał osobom trzecim dokumentów działalności gospodarczej. Świadek, w dniu 27 kwietnia 2006 r. nie prowadził już firmy.

**Dowód:** zeznania świadka T. R. (k. 357).

M. D. współpracował w przeszłości z oskarżonym A. K.. Świadek podał, iż nie znał świadka, który w toku postępowania sądowego – na rozprawie w dniu 09 lipca 2015 r. zeznawał jako pierwszy (T. R.). M. D. nie wykonywał prac spawalniczych dla T. R.. Nie wykonywał prac spawalniczych dla T. R. na jednostce General D.. Nie wymieniał węzłówek w ładowni 3 i 4 na jednostce D.. Zajmował się wykonaniem ogrodzenia.

**Dowód:** zeznania świadka M. D. (k. 358-359 oraz k. 12-13 załącznika do akt).

Oskarżony A. K. – w podatkowej księdze przychodów i rozchodów zaksięgował wydatki na łączną kwotę 84.100,00 zł na podstawie następujących faktur VAT wystawionych na dane sprzedającego: Usługi (...), Regon: (...), W. K., ul. (...)

faktura VAT nr (...) z dnia 08 lutego 2006 r. na kwotę 8.280,00 zł – tytułem prace montersko-spawalnicze przy wymianie stali w zbiorniku nr 1, lewa burta na R. D.;

faktura VAT nr (...) z dnia 27 maja 2006 r., na kwotę 26.520,00 zł – tytułem spawanie pokładu głównego na jednostce (...);

faktura VAT nr (...) z dnia 05 lipca 2006 r., na kwotę 49.300,00 zł – tytułem wymiana stali w zbiorniku dennym nr 7 PB na jedn. (...).

**Dowód:** odpis faktury VAT nr (...) z dnia 05 lipca 2006 r. (k. 14 załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 27 maja 2006 r. (k. 15 załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 08 lutego 2006 r. (k. 17 załącznika do akt), odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33), odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v)

Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. wskazał, iż w toku czynności ustalono, że dla działalności gospodarczej S. M. (1) nie występują transakcje z A. K..

**Dowód:** odpis pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z dnia 03 lutego 2010 r. (k. 1 załącznika do akt sprawy).

S. M. (1) rozpoczął działalność gospodarczą od dnia 09 stycznia 2006 r. i zakończył jej prowadzenie w styczniu 2009 r. W ewidencji przychodów tego podatnika brak było zaewidencjonowanych faktur VAT: nr (...) z dnia 08 lutego 2006 r., nr 5/06 z dnia 27 maja 2006 r. i nr 6/06 z dnia 05 lipca 2006 r.

**Dowód:** odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33).

S. M. (1) prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług ślusarskich i szlifierskich. Świadek nie kojarzył oskarżonego A. K.. Oświadczył, że nigdy nie wykonywał dla niego żadnych prac. S. M. (1) przez cały okres 2006 roku przebywał za granicą. W tym czasie nie świadczył on żadnych prac na terenie Polski. S. M. (1) posiadał pieczętkę o danych: Usługi spawalnicze, ślusarskie i szlifierskie S. M. (1) – w czasie, gdy prowadził działalność w stoczni w S.. Wymieniona pieczętka została przez niego utracona w szatni w roku 2003 lub 2004. S. M. (1) nie podpisał się imieniem i nazwiskiem na fakturach VAT: nr (...) z dnia 08 lutego 2006 r., nr 5/06 z dnia 27 maja 2006 r. i nr 6/06 z dnia 05 lipca 2006 r.

S. M. (1) nie otrzymał od A. K. żadnych pieniędzy. Świadek nie wykonywał faktycznie usług spawalniczych – pracował jako ślusarz i pomocnik monter. Wszystkie prace wykonywał osobiście.

**Dowód:** zeznania świadka S. M. (1) (k. 322-324).

Oskarżony A. K. – w podatkowej księdze przychodów i rozchodów zaksięgował wydatki na łączną kwotę 179.400,00 zł na podstawie następujących faktur VAT wystawionych na dane sprzedającego: Firma Handlowo Usługowa (...), NIP: 583-199-81-33, (...)-(...) G., ul. (...):

faktura VAT nr (...) z dnia 15 października 2006 r. na kwotę 50.000,00 złotych – tytułem wymiana stali w pom. CC2;

faktura VAT nr (...) z dnia 28 października 2006 r. na kwotę 62.000,00 złotych – tytułem prace spawalnicze

faktura VAT nr (...) z dnia 28 grudnia 2006 r. na kwotę 67.400,00 złotych – tytułem wymiana stali na pokładach zbiorników dennych 3 i 4, L, PB na jedn. B..

**Dowód:** odpis faktury VAT nr (...) z dnia 28 grudnia 2006 r. (k. 18 załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 28 października 2006 r. (k. 19 załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 15 października 2006 r. (k. 19v załącznika do akt), odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33), odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v).

D. K. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w 2001 r.; zakończył jej prowadzenie w 2008 r. Świadek zajmował się działalnością handlowo-usługową. D. K., w roku 2006 nie miał żadnych przychodów z działalności gospodarczej. Świadek, w roku 2006, nie wykonywał żadnej usługi na rzecz A. K.. D. K. nie wystawił, ani nie podpisał faktur VAT nr (...) z dnia 15 października 2006 r., nr 9/10/2006 z dnia 28 października 2006 r., nr 19/12/2006 z dnia 28 grudnia 2006 r. D. K., w 2001 roku lub 2002 roku utracił pieczętkę nagłówkową oraz imienną wraz z dokumentami dotyczącymi działalności (faktury). D. K. zgubił również dowód osobisty. Świadek nie znał A. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...). D. K., w roku 2006 pracował w C.-Coli albo w Szwecji. Nie pracował w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Świadek nie otrzymał żadnych pieniędzy od A. K., nie kwitował odbioru żadnych pieniędzy. D. K. nie wykonywał usług w branży kadłubowej. Przed rozpoczęciem działalności gospodarczej pracował w Stoczni (...), Remontowej. D. K. nie podpisał deklaracji VAT-7 za miesiąc październik 2006 r.

**Dowód:** zeznania świadka D. K. (k. 4-5 załącznika do akt).

D. K. nie podpisał i nie złożył w Trzecim Urzędzie Skarbowym deklaracji VAT-7 za miesiąc październik 2006 r.

**Dowód:** zeznania świadka D. K. (k. 4-5 załącznika do akt). odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v).

Oskarżony A. K. – w podatkowej księdze przychodów i rozchodów zaksięgował wydatki na łączną kwotę 166.130,00 zł na podstawie następujących faktur VAT wystawionych na dane sprzedającego: Usługi (...), NIP: 879-184-09-17, (...)-(...) T., ul. (...)

nr 04.06 z dnia 27 kwietnia 2006 r. ma kwotę 5.100,00 zł – tytułem wymiana stali w ładowni nr 4 na jedn. General D.,

nr 05.06 z dnia 28 kwietnia 2006 r. na kwotę 18.900,00 zł – tytułem prace spawalnicze przy wymianie konstrukcji w zbiorniku dennym 4 PB,

nr 06.06 z dnia 23 maja 2006 r. na kwotę 5.950,00 zł – tytułem prace spawalnicze przy wymianie układu głównego na jedn. (...),

nr 07.06 z dnia 01 czerwca 2006 r. na kwotę 9.800,00 zł – tytułem prace spawalnicze przy wymianie pokładu głównego na jedn. (...),

nr 08.06 z dnia 29 czerwca 2006 r. na kwotę 10.200,00 zł – tytułem prace spawalnicze przy wymianie stali w zbiorniku dennym 7 a i b na jedn. (...),

nr (...) z dnia 10 lipca 2006 r. na kwotę 48.000,00 zł – tytułem wymiana stali w zbiornikach dennych 7 a i b, na jedn. (...),

nr (...) z dnia 21 sierpnia 2006 r. na kwotę 31.100,00 zł – tytułem spawanie w zbiornikach szczytowych 1,2,3,5, LV na jedn. (...),

nr (...) z dnia 29 listopada 2006 r. na kwotę 34.000,00 zł – tytułem prace spawalnicze na jedn. „F.”,

nr (...) z dnia 05 października 2006 r. na kwotę 3.080,00 zł – tytułem prace spawalnicze przy wymianie poszycia burtowego na jedn. A.”.

**Dowód:** odpis faktury VAT nr (...) z dnia 05 października 2006 r. (k. 22 załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2006 r. (k. 22v załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 21 sierpnia 2006 r. (k. 23 załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...) z dnia 10 lipca 2006 r. (k. 23v załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...).06 z dnia 29 czerwca 2006 r. (k. 24 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...).06 z dnia 01 czerwca 2006 r. (k. 24v załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...).06 z dnia 23 maja 2006 r. (k. 25 załącznika do akt), odpis faktury VAT nr (...).06 z dnia 28 kwietnia 2006 r. (k. 26 załącznika do akt), odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33), odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v).

B. K., w dniu 17 września 1997 r. złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w T. zgłoszenie identyfikacyjne osoby fizycznej prowadzącej samodzielnie działalność gospodarczą w zakresie usług spawalniczych (NIP-1), składając jednocześnie oświadczenie o wyborze zwolnienia od podatku od towarów i usług (VAT-6). W dniu 23 stycznia 2003 r. podatnik złożył zgłoszenie aktualizacyjne osoby fizycznej prowadzącej samodzielnie działalność gospodarczą (NIP-1) oraz zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług (...).

B. K. złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w T. PIT-30 za 1997 r., 1998 r. 1999 r.; PIT-37 za 2000 r.; PIT-5 za miesiąc luty i marzec 2003 r.; deklarację VAT-7 za miesiąc luty 2003 r., nie deklarując nabyć i dostaw.

Podatnik, z dniem 13 kwietnia 2004 r. został uznany za podatnika niezarejestrowanego – został wykreślony rejestru podatników VAT czynnych. Rejestracja w zakresie podatku od towarów i usług dokonana przez B. K. utraciła ważność. Organy podatkowe nie posiadały informacji o likwidacji działalności gospodarczej przez B. K., bądź jej zawieszeniu.

B. K. – za rok podatkowy 2006 – nie złożył zeznania podatkowego o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty), a tym samym brak było danych o wysokości osiągniętego dochodu (przychodu) oraz wydatków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą).

W karcie kontowej B. K. za 2006 r. brak jest jakichkolwiek wpłat podatku. Numer rachunku bankowego – (...) nie był i nie jest numerem rachunku Drugiego Urzędu Skarbowego w T. dla konta VAT.

**Dowód:** odpis pisma Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. z dnia 27 listopada 2006 r. (k. 7-7v załącznika do akt), odpis pisma Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. z dnia 24 lipca 2008 r. (k. 10 załącznika do akt), odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33).

W dniu 21 lutego 2007 r. do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. wpłynęło zeznanie podatkowe (druk PIT-36) o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) za rok 2006 r. – sporządzone przez A. K.. Oskarżony, w przedmiotowym zeznaniu, wykazał dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej na poziomie 36.758,80 zł, stanowiący różnicę między przychodem w wysokości 953.249,16 zł a kosztami jego uzyskania w kwocie 916.490,36 zł. Należny podatek dochodowy wyniósł 6.454,00 złotych.

Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w G., działając na podstawie ar. 274 Ordynacji podatkowej – dokonał korekty (w poz. 184 – suma zaliczek wpłaconych przez podatnika i pobranych przez płatników i poz. 189 – kwota do zapłaty) złożonego przez podatnika zeznania podatkowego PIT-36 za 2006 r. Wykazane przez podatnika w zeznaniu podatkowym wysokości przychodu, kosztów jego uzyskania oraz dochodu nie uległy zmianie w wyniku wskazanej wyżej korekty. Strona nie skorzystała z prawa wniesienia sprzeciwu od dokonanej korekty złożonego zeznania.

**Dowód:** zeznania podatkowe PIT-36 (k. 52-53v), deklaracja PIT/B (k. 54-54v), zeznanie podatkowe PIT-36 (k. 55-56v), deklaracja PIT/B (k. 57-57v), odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v).

Postanowieniem z dnia 16 października 2009 r. Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. wszczął wobec A. K. postępowanie podatkowe w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r. oraz w sprawie zaniżonych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za ten rok.

Decyzją z dnia 28 października 2010 r., Nr (...) -202/09 Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. określił A. K. wysokość zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r. w kwocie 59.210,00 zł. Wysokość należnego zobowiązania podatkowego było następstwem korekty wykazanego w zeznaniu dochodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, który podwyższono do kwoty 178.043,23 zł. Powyższe było skutkiem ustalenia kosztów uzyskania przychodu w kwocie 775.205,93 zł poprzez:

- uwzględnienie kosztów w wysokości wynikającej z podatkowej księgi przychodów i rozchodów w kwocie 916.561,22 zł;
- wyłączenie z tej kategorii kosztów w łącznej wysokości 313.400,00 zł, dotyczących zakupu usług zaewidencjonowanych na podstawie faktur VAT, dokumentujących zdarzenia, które w istocie nie miały miejsca, to jest nierzetelnych dowodów, na których jako wystawcy widnieją:

Zakład (...): 579-182-54-25, (...)-(...) L., ul. (...) (faktury VAT: Nr (...) w łącznej kwocie 49.900,00 zł),

Usługi (...), Regon: (...), W. K., ul. (...) (faktury VAT: Nr (...) w łącznej kwocie 84.100,00 zł),

Firma Handlowo Usługowa (...), NIP: 583-199-81-33, (...)-(...) G., ul. (...) (faktury VAT: Nr (...) w łącznej kwocie 179.400,00 zł).

- uwzględnienie nie zaewidencjonowanych kosztów wynagrodzeń pracowników „zatrudnionych” do wykonywania prac stoczniowych w wartości ustalonej szacunkowo w kwocie 173.214,98 zł,
- wyłączenie podwójnie zaksięgowanych kwot wynikających z faktury VAT z dnia 05 kwietnia 2006 r. Nr nd- (...) -83 na wartość 58,24 zł oraz jej duplikatu z dnia 13 czerwca 2006; - faktury VAT z dnia 04 grudnia 2006 r. Nr ks- (...) -20 pod poz. 84/XII księgi kwotę 905,24 zł (netto) oraz pod poz. 385/XII księgi kwotę 1.104/39 zł (brutto)
- pomniejszenie kosztów zaewidencjonowanych podatek od towarów i usług wynikający z faktur numer (...) w łącznej wysokości 34,64 zł.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2011 r., Nr (...) -0111e/10/KJ Dyrektor Izby Skarbowej w G. zwrócił sprawę organowi pierwszej instancji w celu dokonania wymiaru uzupełniającego poprzez zmianę wydanej przez ten organ decyzji z dnia 28 października 2010 r. (...) -202/09.

Decyzją z dnia 15 listopada 2011 r. Nr (...) -202/09, Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zmienił decyzję z dnia 28 października 2010 r. określając A. K. zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r. w kwocie 59.210,00 zł i określił to zobowiązanie w wysokości 126.919,00 złotych. Wysokość należnego zobowiązania podatkowego była następstwem korekty wykazanego w zeznaniu dochodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, który podwyższono do kwoty 347.317,38 zł. Powyższe było skutkiem ustalenia kosztów uzyskania przychodu w kwocie 605.931,78 zł poprzez:

- uwzględnienie kosztów w wysokości wynikającej z podatkowej księgi przychodów i rozchodów w kwocie 916.561,22 zł;
- wyłączenie z tej kategorii kosztów w łącznej wysokości 479.530,00 zł, dotyczących zakupu usług zaewidencjonowanych na podstawie faktur VAT, dokumentujących zdarzenia, które w istocie nie miały miejsca, to jest nierzetelnych dowodów, na których jako wystawcy widnieją:

Zakład (...): 579-182-54-25, (...) -(...) L., ul. (...) (faktury VAT: Nr (...) w łącznej kwocie 49.900,00 zł),

Usługi (...), Regon: (...), W. K., ul. (...) (faktury VAT: Nr (...) w łącznej kwocie 84.100,00 zł),

Firma Handlowo Usługowa (...), NIP: 583-199-81-33, (...) -(...) G., ul. (...) (faktury VAT: Nr (...) w łącznej kwocie 179.400,00 zł),

Usługi (...), NIP: 879-184-09-17, (...) -(...) T., ul. (...) (faktury VAT: Nr (...).06, Nr 05.06, Nr 06.06, Nr 07.06, Nr 08.06. Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...) w łącznej wysokości 166.130,00 zł).

- uwzględnienie nie zaewidencjonowanych kosztów wynagrodzeń pracowników „zatrudnionych” do wykonywania prac stoczniowych w wartości ustalonej szacunkowo w kwocie 170.097,83 zł,

wyłączenie podwójnie zaksięgowanych kwot wynikających z faktury VAT z dnia 05 kwietnia 2006 r. Nr nd- (...) -83 na wartość 58,24 zł oraz jej duplikatu z dnia 13 czerwca 2006; - faktury VAT z dnia 04 grudnia 2006 r. Nr ks- (...) -20 pod poz. 84/XII księgi kwotę 905,24 zł (netto) oraz pod poz. 385/XII księgi kwotę 1.104/39 zł (brutto)

• pomniejszenie kosztów zaewidencjonowanych podatek od towarów i usług wynikający z faktur numer (...) w łącznej wysokości 34,64 zł.

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2012 r. Nr PD- (...) - (...) Dyrektor Izby Skarbowej w G. utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji z dnia 15 listopada 2011 r. Nr (...) -202/09.



Wojewódzki Sąd Administracyjny w G., prawomocnym postanowieniem z dnia 08 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt I SA/Gd 698/12, odrzucił skargę A. K. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 19 kwietnia 2012 r., Nr PD- (...) - (...) w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych za 2006 rok.

**Dowód:** odpis decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18), odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33), odpis postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 25 maja 2011 r. (k. 35-36v), odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 28 października 2010 r. (k. 37-50), pismo Referatu Orzecznictwa (...)I z dnia 25 kwietnia 2013 r. (k. 77).

Kwota zaległości (bez odsetek) tytułem zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r., na dzień 06 listopada 2014 r. wynosiła 120.465,00 zł.

**Dowód:** lista zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 06 listopada 2014 r. (k. 181).

A. K. w okresie od 20 kwietnia 2010 r. do 20 grudnia 2011 r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres marzec, lipiec, od września do grudnia 2010 r. oraz za okres od stycznia do marca, od sierpnia do września, listopad 2011 r. w łącznej kwocie 32.873,00 zł.

**Dowód:** karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2010 (k. 59-59v), karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2011 (k. 61-61v), wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 72, k. 140-142v, k. 253-254).

Oskarżony A. K. w okresie od 23 kwietnia 2013 r. do 21 czerwca 2013 r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od marca do maja 2013 r. w łącznej kwocie 4.944,00 zł.

**Dowód:** karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2013 (k. 121), lista zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 06 listopada 2014 r. (k. 180), wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 72, k. 140-142v, k. 253-254).

Oskarżony A. K. w okresie od 21 lipca 2013 r. do 21 grudnia 2013 r. jako osoba odpowiedzialna w (...) Sp. z o.o., płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w dyspozycji spółki środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od czerwca do lipca 2013 r. w łącznej kwocie 25.014,00 zł.

**Dowód:** karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2013 (k. 123), lista zaległości wraz z odsetkami (k. 183), wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 72, k. 140-142v, k. 253-254).

Oskarżony A. K. w okresie od 26 kwietnia 2013 r. do 28 stycznia 2014 r. w G., wbrew art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług jako podatnik podatku od towarów i usług upoczywie nie wpłacał w terminie ustawowym (do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) na rachunek Pierwszego Urzędu

Skarbowego w G., w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, podatku wynikającego z deklaracji VAT-7 za okres marzec, kwiecień, wrzesień, październik, grudzień 2013 r. w łącznej kwocie 27.279,00 zł.

**Dowód:** lista zaległości wraz z odsetkami (k. 125), lista zaległości wraz odsetkami (k. 127), lista zaległości wraz z odsetkami (k. 182), wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 72, k. 140-142v, k. 253-254).

Oskarżony A. K. w dniu 01.02.2013 r. w G. jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 21 ust. 2 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, uparczywie nie wpłacał na konto Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne za rok 2012, wynikającego ze złożonego w terminie ustawowym zeznania PIT-28 za 2012 r., czym uszczuplił podatek w kwocie 19.102,00 zł.

**Dowód:** lista zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 06 listopada 2014 r. (k. 179), wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 72, k. 140-142v, k. 253-254).

Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., decyzją z dnia 10 maja 2013 r. umorzył postępowanie wszczęte wnioskami z dnia 09 kwietnia 2013 r. złożonymi przez A. K. w sprawie rozłożenia na raty zaległości w kwocie 19.079,00 zł wraz z odsetkami za zwłokę z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych za 2012 r. oraz odroczenia terminu płatności zaległości w kwocie 4.944,80 zł wraz odsetkami za zwłokę z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc luty 2013 r. – z uwagi na cofnięcie prośby o udzielenie wyżej wymienionej ulgi i wniosku o umorzenie postępowania.

**Dowód:** odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 10 maja 2013 r. (k. 519).

Oskarżony A. K., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 21 grudnia 2012 r., przyznał się do zarzutu z punktu drugiego postanowienia o przedstawieniu zarzutów (czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.); nie przyznał się do zarzutu z punktu pierwszego postanowienia o przedstawieniu zarzutów (czyn z art. 56 § 2 k.k.s.). Wskazał, iż czeka na wyrok WSA – co do decyzji urzędu skarbowego. Wyjaśnił, że nie był świadomy, że nieterminowe wpłaty podatku dochodowego PIT-4R są przestępstwem skarbowym. Wskazał, że nieterminowe wpłaty wynikały z trudnej sytuacji. Dodał, że ludzie są najważniejsi, nie mógł im nie zapłacić. Wyjaśnił, że pieniądze na podatek wpłacał sam – nie miał egzekucji. Zawsze musiał płacić ludziom z innych pieniędzy. Terminy płatności faktur są tak długie, że musiał decydować na co wpłacić. Dodał, że przeważnie kontrahenci nie płacą w ustalonym terminie.

**Vide:** wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 72).

Oskarżony A. K., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 05 maja 2014 r., po ogłoszeniu mu postanowienia o zmianie przedstawionych zarzutów, przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie trzecim postanowienia (czyn z art. 77 § 1 k.k.s. w zb. z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.). Podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia.

Oskarżony przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie czwartym postanowienia (czyn z art. 77 § 1 k.k.s. w zb. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.). Wyjaśnił, że dopiero dwa tygodnie temu księgowi przypomnieli mu, że „wisi” jeszcze ten podatek. Wskazał, że w pierwszych pieniądzach w przeciągu dwóch tygodni zostanie to uregulowane. Podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia. Dodał, iż ten podatek jest należny i trzeba go uregulować.

Oskarżony przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie piątym postanowienia (wykroczenie z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.). Dodał, iż wie – że to nie są jego pieniądze, a nimi obraca. Wskazał, że jest świadom tego, że robi źle obracając nieswoimi pieniędzmi. Wyjaśnił, że jedynym usprawiedliwieniem jest to, że podatek VAT jest obracany w firmie na przychód, zakupy. Oświadczył, że nie jest to podatek przejezdny, nie idzie do własnej kieszeni. Podał, że jeśli miałby możliwość, to wcale nie wyciągnąłby ręki po ten podatek. Gdyby miał zdolność finansową, taką którą miał kiedyś – przed problemami z urzędem skarbowym. Stwierdził, że nie dostanie żadnego

kredytu na rozwój firmy, ponieważ nie dostałby zaświadczenia o nie zaleganiu w urzędzie skarbowym. Wskazał, że wie, iż robi źle.

Oskarżony przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie szóstym postanowienia (wykroczenie z art. 57 § 1 k.k.s.). Oświadczył, że podatek zostanie uregulowany. Wyjaśnił, że nie wie kiedy – bo jest zawsze odkładany.

Odnosząc się do czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym postanowienia (czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s.), wskazał, iż nie rozumie na jakiej podstawie został mu on przedstawiony, skoro podatek został wliczony w faktury dla kontrahentów. Stwierdził - jak można drugi raz płacić ten sam podatek. Wyjaśnił, że praca została wykonana, podatek został zapłacony w fakturze. Podał, że nie czuje się w żaden sposób winny za niezapłacony podatek przed podwykonawcą. Wskazał, że łatwiej oskarżyć i zabrać pieniądze tych co łatwo namierzyć i nie oszukują – niż tych co oszukują.

Oskarżony przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie drugim postanowienia (czyn z art. 77 § 1 k.k.s. w zb. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.). Wyjaśnił, że w tym czasie nie wiedział, że jest to przestępstwo. Dodał, że nie robi tego świadomie – chociaż w tej chwili nadal świadomie nie płaci podatku, wiedząc, że jest to przestępstwo, z braku możliwości. Wyjaśnił, że zapłaci ten podatek i pozostałe zadłużenie. Wskazał, że zawsze będzie regulował. Dodał, że ten podatek jest należny, trzeba go uregulować.

**Vide:** wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 140-142v).

Oskarżony A. K., przesłuchany w toku postępowania sądowego, nie przyznaje się do pierwszego z zarzucanych mu czynów. Oskarżony przyznał się do popełnienia pozostałych zarzutów aktu oskarżenia. A. K. odmówił składania wyjaśnień. Oskarżony podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia. Dodał, że przedsiębiorcy wskazani w zarzucie I. wykonali usługi na jego rzecz. On znał te osoby. Znał K.. Nie znał T. R.. Został mu przedstawiony przez D. swojego pracownika. D. pracował u R.. Podał, że otrzymując dokumenty z Prokuratury dotyczące S. M. (2) potwierdza, że zna tę osobę i tak samo moi pracownicy. Nie pamięta takich kosztów jakie zostały mu przedstawione w US, że ktoś taki jest i wykonywał usługi. Był zdziwiony taką firmą, że pracowała. Wskazał, że mówi o sytuacji, gdy po kilku latach przedstawiono mu zarzuty. Nie kojarzył tej osoby. Dopiero prowadząc własne dochodzenie poszedł do Prokuratury i prosił o wnioski o wydanie dowodu. Jeśli chodzi o przesłuchanie na Policji to tak samo opisał tego człowieka jak wygląda na zdjęciu. Nie mógł sobie przypomnieć kto to jest ten M. i zaczął szukać w pamięci. Przypomniał sobie tę osobę. Nie pamiętał pod jaką sygnaturą toczyło się postępowanie w Prokuraturze. Wskazał, że faktury od M. musiał otrzymać osobiście od niego. Odliczył faktury w zeznaniu. Prace były wykonane. Oświadczył, że nie zna D. K.. Prezesa Stoczni (...) też nie zna. Wskazał, że D. K. świadczył na jego rzecz usługi. Na Stoczni działała firma, którą reprezentował T. D.. Znając go wcześniej zaproponował współpracę - ze są w złej sytuacji finansowej. Wykonując prace nie są w stanie dalej działać. Stwierdził, że poprosili go o przepisanie umów na jego firmę i będą pracowali pod jego patronatem. Stwierdził, że jest dowód przepisania firmy przedstawiony do US. K. został mu przedstawiony przez T. D. jako jego szef. Firma (...) świadczyła usługi. Kontakt był przez T. D.. To była wymiana stali na statkach, które wcześniej oni zaczęli. Jest to na pewno w dokumentacji Stoczni (...), że te umowy zostały przepisane. Świadkiem może być osoba pracująca w Stoczni (...) w D. Kooperacji D. B. (1). Okazało się, że K. później zaistniał w jego głowie. Podał, że w czasie dochodzenia przez US zaczął sam drążyć, że firmą przepisaną był niejaki C.. Stwierdził, że może K. był podwykonawcą C.. Wszelkich wyjaśnień powinien dokonać T. D.. Jest jeszcze jedna osoba S. K., który razem z nim proponował współpracę. Wskazał, że prace były odbierane przez niego osobiście. Podał, że raczej nie dysponuje dokumentami na okoliczność odbioru.

**Vide:** wyjaśnienia oskarżonego A. K. (k. 253-254).

Oskarżony A. K. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali u oskarżonego przebyte zaburzenia depresyjno-lękowe, które nie mają wpływu na ocenę jego poczytalności w aktualnej sprawie. Zdaniem biegłych – materiał z akt sprawy, dokumentacja lekarska oraz przeprowadzone badanie sądowo-psychiatryczne nie dają podstaw do przyjęcia, że A. K. w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych. Sprawność intelektualna oskarżonego kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, jakie są przedmiotem obecnej sprawy karnej. Podstawowe normy współżycia społecznego oskarżony

zna i rozumie je prawidłowo. A. K. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

**Dowód:** opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 15 lutego 2014 r. (k. 107-108), dokumentacja medyczna (k. 109-115).

W związku ze zmianą postanowienia o przedstawieniu zarzutów, A. K. został ponownie poddany jednorazowemu badaniu sądowo-psychiatrycznemu. Biegli, na podstawie materiału z akt sprawy, dokumentacji lekarskiej oraz aktualnego badania sądowo-psychiatrycznego stwierdzili, że A. K. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali u oskarżonego przebyte zaburzenia depresyjno-lękowe, które nie mają wpływu na ocenę jego poczytalności w aktualnej sprawie. Biegli stwierdzili, że wnioski zawarte w opinii sądowo-psychiatrycznej wydanej w niniejszej sprawie w dniu 15 lutego 2014 r. w całości odnoszą się do zarzutów zawartych w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów z dnia 26 marca 2014 r.

**Dowód:** opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 18 września 2014 r. (k. 153-155), dokumentacja medyczna (k. 109-115).

Oskarżony w chwili orzekania miał ukończone 43 lata, wykształcenie średnie – z zawodu mechanik samochodowy. A. K. był zatrudniony jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.. Do protokołu przesłuchania podejrzanego podał, że uzyskiwał miesięczny dochód w kwocie 7000 zł brutto W toku postępowania sądowego wskazał, iż nie jest w stanie ustalić dochodu. Był właścicielem mieszkania w G. o powierzchni 72 metrów kwadratowych (w kredycie). Oskarżony był żonaty, jego małżonka uzyskiwała dochód miesięczny w kwocie 800 zł. Oskarżony miał jedno małoletnie dziecko – w wieku 8 lat, na jego utrzymaniu.

**Dowód:** dane osobo-poznawcze (k. 71-71v, k. 252).

Oskarżony A. K. nie był uprzednio karany

**Dowód:** informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 04 listopada 2015 r. (k. 470).

Podatek nie został uregulowany.

**Vide:** protokół rozprawy głównej z dnia 30 października 2015 r. (k. 459-460).

### **Sąd zważył, co następuje:**

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego. Sąd ustaleń w tym zakresie dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym przede wszystkim w postaci licznie zgromadzonych dokumentów, a także zeznań świadków, opinii biegłych oraz wyjaśnień samego oskarżonego – w zakresie w jakim dano im wiarę.

Cześć ze zgromadzony w sprawie dokumentów - odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców KRS (k. 338-339v), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 04 listopada 2015 r. (k. 470) - to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

W całości na uwzględnienie zasługiwała dokumentacja w postaci - odpisu decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33), odpisu decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (k. 5-18v), odpisu postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 25 maja 2011 r. (k. 35-36v), odpisu decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 28 października 2010 r. (k. 37-50) oraz pisma Referatu Orzecznictwa (...)I z dnia 25 kwietnia 2013 r. (k. 77). Nie budziło wątpliwości Sądu, iż sporządzone odpisy stanowią wierne odzwierciedlenie pierwowzoru. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Wymienione dokumenty (orzeczenia) dotyczyły postępowania podatkowego wszczętego wobec A. K. w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r.

oraz w sprawie zaniżonych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za ten rok. Na uwzględnienie w całości zasługiwało również Referatu Orzecznictwa (...)I z dnia 25 kwietnia 2013 r. Nie budziła wątpliwości Sądu treść w nim zawarta. Dokument ten stanowił informację o stanie postępowania sądownoadministracyjnego zainicjowanego skargą A. K. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. Na tej podstawie ustalono, że w tej kwestii zapadło prawomocne postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 08 stycznia 2013 r., wydane w sprawie o sygnaturze akt I SA/Gd 698/12, o odurzeniu skargi A. K. na w/w decyzję Dyrektora Izby Skarbowej. W związku z tym, podkreślić należy, że nie została wzruszona ostateczna decyzja wydana przez organ drugiej instancji w toku postępowania podatkowego. Nie podważono zatem ustaleń przeprowadzonego postępowania podatkowego.

Na uwzględnienie w całości zasługiwał również odpis decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 10 maja 2013 r. (k. 519). Wymienione orzeczenie dotyczyło umorzenia postępowania wszczętego wnioskami z dnia 09 kwietnia 2013 r. złożonymi przez A. K. w sprawie rozłożenia na raty zaległości w kwocie 19.079,00 zł wraz z odsetkami za zwłokę z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych za 2012 r. oraz odroczenia terminu płatności zaległości w kwocie 4.944,80 zł wraz z odsetkami za zwłokę z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc luty 2013 r. – z uwagi na cofnięcie prośby o udzielenie wyżej wymienionej ulgi i wniosku o umorzenie postępowania.

W całości na przymiot wiarygodności zasługiwały dokumenty w postaci - odpisu pisma Zastępcy Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. z dnia 21 listopada 2008 r. (k. 8 załącznika do akt), odpisu pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z dnia 03 lutego 2010 r. (k. 1 załącznika do akt sprawy), odpisu pisma Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. z dnia 27 listopada 2006 r. (k. 7-7v załącznika do akt) oraz odpisu pisma Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. z dnia 24 lipca 2008 r. (k. 10 załącznika do akt). Przedmiotowa dokumentacja stanowiła odpowiedzi udzielane przez dany organ – w związku z prowadzonym postępowaniem podatkowym wobec A. K. i dotyczyła informacji o podatnikach – odpowiednio o T. R., o S. M. (1) oraz o B. K.. Treść zawarta w tych pismach miała kluczowe znaczenie w kontekście ustaleń statusu podatkowego (historii podatkowej) wymienionych wyżej osób – które według twierdzeń oskarżonego miały być jego kontrahentami. Między innymi na tej podstawie ustalono, iż wskazane osoby nie świadczyły pracy (usług) na rzecz A. K. – wynikających z treści wystawionych faktur VAT.

Na uwzględnienie zasługiwała również przedłożona dokumentacja medyczna (k.109-115). Wobec uwzględnienia jej w treści sporządzonych opinii sądowno-psychiatrycznych, brak było podstaw do jej kwestionowania.

Odnosząc się do dokumentów w postaci - odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 26 kwietnia 2006 r. (k. 21v załącznika do akt sprawy), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 28 kwietnia 2006 r. (k. 21v załącznika do akt sprawy), odpisu faktury nr (...) z dnia 04 maja 2006 r. (k. 20v załącznika do akt sprawy), odpisu faktury nr (...) z dnia 26 maja 2006 r. (k. 20 załącznika do akt sprawy) (faktury VAT wystawione na dane sprzedającego: Zakład (...): 579-182-54-25, (...)- (...) L., ul. (...)) – należy w pierwszej kolejności wskazać, iż nie budził wątpliwości Sądu sam fakt ich wystawienia oraz zawarcie w nich danych (informacji) o określonej treści. Niemniej, prawdziwość i rzetelność tej treści podlegać musiała odrębnej ocenie. W omawianym zakresie kluczowe znaczenia należało bowiem przypisać zeznaniom świadka T. R., który wskazał, iż nie kojarzy oskarżonego; nie mu nie mówią jego dane osobowe (imię i nazwisko). Świadek – po okazaniu mu przedmiotowych faktur – stwierdził, że nie był ich wystawcą. Powyższe korespondowało z treścią pisma Zastępcy Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 21 listopada 2008 r. (k. 8 załącznika do akt) – gdzie podano informację o złożonych przez T. R. deklaracjach VAT-7 (za rok 2006). I tak, z treści tego pisma wynikało, że tego rodzaju deklaracje zostały złożone za miesiące 06,07,08,09,10,11 i 12/2006 r. – przy czym w deklaracjach za okres od czerwca do października 2006 r. nie wykazano obrotów. Treść tego pisma jednoznacznie wskazuje, że nie złożono deklaracji VAT-7 za miesiące kwiecień i maj 2006 roku - to jest okresy, w których rzekomo świadczone były prace na rzecz A. K. (co miało wynikać z wystawionych w tym czasie faktur). Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należało, iż przedmiotowe faktury nie odzwierciedlały rzeczywiście wykonanych prac (usług) na rzecz oskarżonego - przez podmiot tam wymieniony.

Sąd w całości uwzględnił zeznania świadka **T. R.** (k. 357), albowiem pozostawały one w zgodzie z treścią pisma Zastępcy Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 21 listopada 2008 r.

W omawianym zakresie, za niewiarygodne uznano dokumenty w postaci – dowodu wypłaty KW z dnia 27 maja 2006 r. (k. 20 załącznika do akt), dowodu wypłaty z dnia 05 maja 2006 r. (k. 20v załącznika do akt), dowodu wypłaty z dnia 26 kwietnia 2006 r. (k. 21 załącznika do akt), dowodu wypłaty z dnia 28 kwietnia 2006 r. (k. 21v załącznika do akt). Sąd miał bowiem na uwadze treść zeznań świadka T. R., który wskazał, że nie wystawił faktur VAT: nr (...) z dnia 26 kwietnia 2006 r., nr 02/04/06 z dnia 28 kwietnia 2006 r., nr 01/05/06 z dnia 04 maja 2006 r., nr 02/05/06 z dnia 26 maja 2006 r. (których to faktur miały rzekomo dotyczyć przedmiotowe dowody wypłat). Niezależnie od tego, należało wziąć pod uwagę treść historii podatkowej T. R., zgodnie z którą podatnik, w 2006 roku złożył deklaracje VAT-7 za miesiące: czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2006 r.; w deklaracjach za okres od czerwca do października 2006 r. nie wykazano obrotu (k. 5-18v oraz k. 8 załącznika do akt).

Zasadniczo na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **M. D.** (k. 358-359 oraz k. 12-13 załącznika do akt). Wymieniona osoba współpracowała w przeszłości z oskarżonym A. K.. Świadek podał, iż nie znał świadka, który zeznawał jako pierwszy (T. R.). Zeznał, że nie wykonywał prac spawalniczych dla T. R.. Nie wykonywał prac spawalniczych dla T. R. na jednostce General D.. Nie wymieniał węzłówek w ładowni 3 i 4 na jednostce D.. Świadek wskazał, iż oskarżony wypłacał T. R. pieniądze – między innymi za jego usługi (M. D.). Zdaniem Sądu, wobec treści zeznań świadka T. R. oraz treści pisma Zastępcy Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. z dnia 21 listopada 2008 r., nie sposób było uznać, aby wspomniana przez świadka zapłata dotyczyła przedmiotowych faktur VAT. Znamienne jest, iż świadek M. D. wskazał na montowanie ogrodzenia (co nie wynika z treści faktur VAT). Co więcej, nie pamiętał, czy w 2006 roku pracował z T. R. dla oskarżonego.

Odnosząc się do dokumentów w postaci - odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 05 lipca 2006 r. (k. 14 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 27 maja 2006 r. (k. 15 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 08 lutego 2006 r. (k. 17 załącznika do akt) (faktury VAT wystawione na dane sprzedającego: Usługi (...), Regon: (...), W. K., ul. (...)) – podobnie jak wyżej, nie budził wątpliwości Sądu sam fakt ich wystawienia oraz zawarcie w nich danych (informacji) o określonej treści. Niemniej, prawdziwość i rzetelność tej treści podlegać musiała odrębnej ocenie. Przede wszystkim, zgodnie z treścią pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z dnia 03 lutego 2010 r. (k. 1 załącznika do akt sprawy), dla działalności gospodarczej S. M. (1) nie występują transakcje z A. K.. W ewidencji przychodów tego podatnika brak było zaewidencjonowanych faktur VAT: nr (...) z dnia 08 lutego 2006 r., nr 5/06 z dnia 27 maja 2006 r. i nr 6/06 z dnia 05 lipca 2006 r. – co wynikało z treści decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 15 listopada 2011 r. (k. 20-33). W omawianym zakresie znaczenie należało również przypisać zeznaniom świadka S. M. (1), który wskazał przede wszystkim, że - nie kojarzył oskarżonego A. K.; nigdy nie wykonywał dla niego żadnych prac; przez cały okres 2006 roku przebywał za granicą i w tym czasie nie świadczył żadnych prac na terenie Polski. Świadek zeznał, że nie podpisał się imieniem i nazwiskiem na fakturach VAT: nr (...) z dnia 08 lutego 2006 r., nr 5/06 z dnia 27 maja 2006 r. i nr 6/06 z dnia 05 lipca 2006 r. S. M. (1) nie otrzymał od A. K. żadnych pieniędzy. Świadek nie wykonywał faktycznie usług spawalniczych – pracował jako ślusarz i pomocnik montera. Wszystkie prace wykonywał osobiście. Co do pieczętki o danych: Usługi spawalnicze, ślusarskie i szlifierskie S. M. (1)”, wskazał, że wymieniona pieczętka została przez niego utracona w roku 2003 lub 2004. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należało, iż przedmiotowe faktury nie odzwierciedlały rzeczywiście wykonanych prac (usług) na rzecz oskarżonego - przez podmiot tam wymieniony.

Sąd w całości uwzględnił zeznania świadka **S. M. (1)** (k. 322-324), albowiem pozostawały one w zgodzie z treścią podanej wyżej dokumentacji - zgromadzonej w toku postępowania podatkowego.

Niewiarygodne okazały się dokumenty w postaci dowodów wypłaty KW – na kwotę 13.000,00 zł oraz na kwotę 13.520,00 zł (k. 15 załącznika do akt sprawy) oraz na kwotę 8.280,00 zł (k. 17 załącznika do akt sprawy). Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło – a wręcz pozwoliło na zaprzeczenie okoliczności, iż S. M. (1) miał otrzymać od A. K. jakiegokolwiek pieniądze (wynagrodzenie za wykonaną pracę-usług).

Odnosząc się do dokumentów w postaci - odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 28 grudnia 2006 r. (k. 18 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 28 października 2006 r. (k. 19 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 15 października 2006 r. (k. 19v załącznika do akt) (faktury VAT wystawione na dane sprzedającego: Firma Handlowo

Usługowa (...), NIP: 583-199-81-33, (...)-(...) G., ul. (...) – podobnie jak wyżej, nie budził wątpliwości Sądu sam fakt ich wystawienia oraz zawarcie w nich danych (informacji) o określonej treści. Niemniej, prawdziwość i rzetelność tej treści podlegać musiała odrębnej ocenie. W omawianym zakresie kluczowe znaczenie należało przepisać zeznaniom D. K., który zwrócił uwagę na profil swojej działalności (handlowo-usługowy). Świadek zeznał, iż w roku 2006 nie miał żadnych przychodów z działalności gospodarczej. Podał, że w roku 2006, nie wykonywał żadnej usługi na rzecz A. K.. Po okazaniu dokumentacji zeznał, że nie wystawił ani nie podpisał przedmiotowych faktur. Dodał, że w 2001 roku lub 2002 roku utracił pieczętkę nagłówkową oraz imienną wraz z dokumentami dotyczącymi działalności (faktury). Zeznał, że zgubił również dowód osobisty. Podał, że nie otrzymał żadnych pieniędzy od A. K., nie kwitował odbioru żadnych pieniędzy; nie wykonywał usług w branży kadłubowej. Podał, że nie podpisał deklaracji VAT-7 za miesiąc październik 2006 r.

Sąd w całości uwzględnił zeznania D. K., albowiem są one spójne, logiczne i konsekwentne. W ocenie Sądu, nie ujawniły się powody by świadek miał w sprawie prezentować nieszczerą postawę i kłamliwie zeznawać na niekorzyść oskarżonego. Podkreślenia wymaga, iż D. K. wskazał na utratę pieczętki nagłówkowej i imiennej – co wyjaśniałoby posłużenie się nimi na przedmiotowych fakturach.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należało, iż przedmiotowe faktury nie odzwierciedlały rzeczywiście wykonanych prac (usług) na rzecz oskarżonego - przez podmiot tam wymieniony.

Niewiarygodny okazał się dokument w postaci deklaracji VAT-7 za październik 2006 r. (k. 6 załącznika do akt sprawy). W pierwszej kolejności, należy zwrócić uwagę, iż D. K. zeznał, że nie podpisał przedmiotowej deklaracji. Ponadto, jak wynika z ustaleń postępowania podatkowego – Naczelnik Trzeciego Urzędu Skarbowego w G. nie potwierdził złożenia takiego dokumentu w tym urzędzie (vide k. 12).

Niewiarygodny okazał się również dokumenty w postaci dowodu wypłaty-pokwitowanie z dnia 28 grudnia 2006 r. (k. 18v załącznika do akt). Sąd miał bowiem na uwadze treść zeznań świadka D. K., który wskazał, że nie wystawił przedmiotowych faktur VAT, w tym o numerze 19/12/2006 - której to faktury miał rzekomo dotyczyć wspomniany wyżej dowód wpłaty-pokwitowanie. Nadto, świadek wskazał wprost, iż nie otrzymał żadnych pieniędzy od A. K., nie kwitował odbioru żadnych pieniędzy.

Odnosząc się do dokumentów w postaci - odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 05 października 2006 r. (k. 22 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2006 r. (k. 22v załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 21 sierpnia 2006 r. (k. 23 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...) z dnia 10 lipca 2006 r. (k. 23v załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...).06 z dnia 29 czerwca 2006 r. (k. 24 załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...).06 z dnia 01 czerwca 2006 r. (k. 24v załącznika do akt), odpisu faktury VAT nr (...).06 z dnia 23 maja 2006 r. (k. 25 załącznika do akt) oraz odpisu faktury VAT nr (...).06 z dnia 28 kwietnia 2006 r. (k. 26 załącznika do akt) (faktury VAT wystawione na dane sprzedającego: Usługi (...), NIP: 879-184-09-17, (...)-(...) T., ul. (...)) – podobnie jak wyżej, nie budził wątpliwości Sądu sam fakt ich wystawienia oraz zawarcie w nich danych (informacji) o określonej treści. Niemniej, prawdziwość i rzetelność tej treści podlegać musiała odrębnej ocenie. Wobec treści odpisu pisma Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. z dnia 27 listopada 2006 r. (k. 7-7v załącznika do akt) oraz odpisu pisma Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. z dnia 24 lipca 2008 r. (k. 10 załącznika do akt) – jak i ustaleń organów podatkowych w toku postępowania podatkowego, nie budziło wątpliwości Sądu, iż przedmiotowe faktury nie odzwierciedlały rzeczywiście wykonanych prac (usług) na rzecz oskarżonego - przez podmiot tam wymieniony. Wskazać przede wszystkim należy, iż B. K., z dniem 13 kwietnia 2004 r. został uznany za podatnika niezarejestrowanego – został wykreślony rejestru podatników VAT czynnych. B. K. – za rok podatkowy 2006 – nie złożył zeznania podatkowego o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty), a tym samym brak było danych o wysokości osiągniętego dochodu (przychodu) oraz wydatków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą). W karcie kontowej B. K. za 2006 r. brak jest jakichkolwiek wpłat podatku.

Podkreślić należy, że numer rachunku bankowego – podany w treści potwierdzenia przelewu z dnia 20 lutego 2006 (k. 26 załącznika do akt) oraz w treści potwierdzenia przelewu z dnia 12 października 2006 r. (k. 246), jak ustalono, nie

był i nie jest numerem rachunku Drugiego Urzędu Skarbowego w T. dla konta VAT. Powyższe wynika z treści decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r. (vide k. 13v). W związku z tym, wymienione potwierdzenia nie zasługiwały na uwzględnienie – jako niewiarygodne.

Niewiarygodne okazało się również pokwitowanie z dnia 01 czerwca 2006 r. (k. 25v załącznika do akt), albowiem jak wskazano powyżej – historia podatkowa B. K. wskazuje, iż w roku 2006 r. nie złożył on zeznania podatkowego o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty), a tym samym brak było danych o wysokości osiągniętego dochodu (przychodu) oraz wydatków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą). W karcie kontowej B. K. za 2006 r. brak jest jakichkolwiek wpłat podatku. Mając na uwadze powyższe, nie sposób było uznać, aby to B. K. pokwitował odbiór pieniędzy.

Sąd nie uwzględnił zeznań świadka **M. G.** (k. 324-325), albowiem zeznania wymienionej osoby nie znalazły potwierdzenia w treści zgromadzonej dokumentacji (uznanej za wiarygodne), w tym przede wszystkim treści pisma Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. – stanowiących informację o historii podatkowej B. K.. Świadek wskazał na zatrudnienie u B. K. w 2006 r., niemniej nie potrafił sprecyzować okresu pracy. Świadek nie widział faktur, które rzekomo miały być wystawione przez B. K..

Podstawą ustaleń stanu faktycznego nie były zeznania świadka **D. B. (2)** (k. 437-439). Świadek był budowniczym ds. kooperacji. Pracował od 1998 r. do 2009 r. Kojarzył oskarżonego A. K.. Wskazał, iż oskarżony wykonywał prace na terenie Stoczni (...) – własnymi siłami, poprzez pracowników oraz przez podwykonawców. Niemniej, świadek wskazał, iż nie znał podmiotów (przedsiębiorców) istotnych z punktu widzenia przedmiotowej sprawy podmiotów - Zakład (...), Usługi (...) i Szlifiernie S. M. (1), (...) .H.U. (...), Usługi (...). Podkreślenia bowiem wymaga, iż to właśnie transakcje z tymi podmiotami (i związane z tym następstwa w kwestii rozliczeń z urzędem skarbowym) były przedmiotem zarzutu.

Podobnie należało odnieść się do zeznań świadka **S. K.** (k. 439-440v). Świadek nie znał podmiotów (przedsiębiorców) istotnych z punktu widzenia przedmiotowej sprawy podmiotów - Zakład (...), Usługi (...) i Szlifiernie S. M. (1), (...) .H.U. (...), Usługi (...).

Przechodząc do oceny wiarygodności dokumentów w postaci zeznania podatkowego PIT-36 (k. 55-56v) oraz załącznika PIT/B (k. 57-57v), Sąd dał im wiarę jedynie w zakresie, w jakim potwierdzają sam fakt ich złożenia w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., a także iż zawarto w nim oświadczenia o danej treści. Analogicznie odmiennej ocenie podlegać musiała prawdziwość i rzetelność tych treści. Przeprowadzone postępowanie podatkowe wykazało bowiem na szereg nieprawidłowości w przedmiotowym zeznaniu. Odnosząc się do dokumentu w postaci zeznania podatkowego PIT-36 (k. 52-53v) oraz załącznika PIT/B (k. 54-54v), zauważyć należało, iż były to sporządzone przez urząd skarbowy kopie skorygowanej z urzędu deklaracji PIT-36 za rok 2006, złożonej przez oskarżonego w dniu 21 lutego 2007 r. Niemniej, w związku z korektą deklaracji nie uległa zmianie wysokość zobowiązania podatkowego. Wobec braku sprzeciwu podatnika od dokonanej korekty, korekta wywołała skutki prawne jak korekta złożona przez podatnika. Wobec zbieżności danych istotnych z punktu widzenia przedmiotowej sprawy, dokumenty te podlegać musiały analogicznej ocenie jak dokumenty złożone pierwotnie przez podatnika.

W całości na uwzględnienie zasługiwał dokument w postaci listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 06 listopada 2014 r. (k. 181). Stanowił on potwierdzenie okoliczności, iż doszło do uszczuplenia podatku dochodowego w kwocie 120.465,00 zł.

Uwzględniono również w całości dokumenty w postaci karty weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2010 (k. 59-59v) oraz karty weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2011 (k. 61-61v). Wymieniona dokumentacja potwierdziła, iż oskarżony w okresie od 20 kwietnia 2010r. do 20 grudnia 2011r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczał pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób



fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres marzec, lipiec, od września do grudnia 2010 r. oraz za okres od stycznia do marca, od sierpnia do września, listopad 2011 r. w łącznej kwocie 32.873,00 zł. Podkreślenia wymaga, iż w tym zakresie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 72, 140-142v, 253-254).

Brak było podstaw do kwestionowania dokumentów w postaci karty weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2013 (k. 121), oraz listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 06 listopada 2014 r. (k. 180). Wymieniona dokumentacja potwierdziła, iż oskarżony w okresie od 23 kwietnia 2013 r. do 21 czerwca 2013 r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od marca do maja 2013 r. w łącznej kwocie 4.944,00 zł. Podkreślenia wymaga, iż w tym zakresie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 72, 140-142v, 253-254).

Sąd w całości dał wiarę dokumentacji w postaci karty weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2013 (k. 123) oraz listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 06 listopada 2014 r. (k. 183). Wymieniona dokumentacja potwierdziła, iż oskarżony w okresie od 21 lipca 2013 r. do 21 grudnia 2013 r. jako osoba odpowiedzialna w (...) Sp. z o.o., płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w dyspozycji spółki środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od czerwca do lipca 2013 r. w łącznej kwocie 25.014,00 zł. Podkreślenia wymaga, iż w tym zakresie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 72, 140-142v, 253-254).

Uwzględniono również następujące dokumenty - lista zaległości wraz z odsetkami (k. 125), lista zaległości wraz z odsetkami (k. 127) oraz lista zaległości wraz z odsetkami (k. 182). Wymieniona dokumentacja potwierdziła, iż oskarżony w okresie od 26 kwietnia 2013 r. do 28 stycznia 2014 r. w G., wbrew art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług jako podatnik podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał w terminie ustawowym (do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, podatku wynikającego z deklaracji VAT-7 za okres marzec, kwiecień, wrzesień, październik, grudzień 2013 r. w łącznej kwocie 27.279,00 zł. Ponownie należy wskazać, iż w tym zakresie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 72, 140-142v, 253-254).

W całości za wiarygodne listę zaległości wraz z odsetkami (k. 179). Wymieniona dokumentacja potwierdziła, iż oskarżony w dniu 01 lutego 2013 r. w G. jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 21 ust. 2 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne uporczywie nie wpłacał na konto Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne za rok 2012, wynikającego ze złożonego w terminie ustawowym zeznania PIT-28 za 2012 r., czym uszczuplił podatek w kwocie 19.102,00 zł. Podobnie jak wyżej, w tym zakresie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 72, 140-142v, 253-254).

Sporządzone w sprawie opinie biegłych były obiektywne oraz rzetelne. Zostały one bowiem sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinie były jasne – żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinie były też pełne, gdyż odnosiły się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia sprawy. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne. Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach, a przy tym w toku postępowania nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Wnioski opinii biegłych zostały należycie umotywowane, a stanowiska biegłych zawierają zgodne z

wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Przedmiotowe opinie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, w szczególności nie były kwestionowane wnioski poszczególnych opinii co do braku okoliczności wyłączających winę oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe, jedynie w części zasługiwały na uwzględnienie wyjaśnienia oskarżonego **A. K.**

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych w dniu 21 grudnia 2012 r., nie budziło wątpliwości Sądu przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie drugim postanowienia o przedstawieniu zarzutów (czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.). Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia oskarżonego w części dotyczącej przyczyn nieterminowego wpłacania zaliczek na podatek dochodowy. Brak było podstaw do kwestionowania, iż było to spowodowane trudną sytuacją przedsiębiorstwa – chęcią uregulowania w pierwszej kolejności należności umownych (wynagrodzenia pracowników). Stwierdzenie, iż oskarżony nie miał świadomości, że nieterminowe wpłaty podatku dochodowego PIT-4R są przestępstwem, w żadnej mierze nie może zostać uznane za usprawiedliwione. Wszak oskarżony, jako przedsiębiorca, winien mieć rozeznanie w podstawowych obowiązkach płatnika podatku dochodowego. Niezależnie od tego – twierdzenie oskarżonego można odczytać w ten sposób, iż przewidywał, że jego czyn stanowić będzie jedynie wykroczenie skarbowe – co z kolei wskazywałoby na świadomość bezprawności. Kwestia postępowania sądownoadministracyjnego została rozstrzygnięta prawomocnym postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 08 stycznia 2013 r., sygnatura akt I SA/Gd 698/12 o odrzuceniu skargi A. K. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w G. z dnia 19 kwietnia 2012 r.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 05 maja 2014 r., nie budziło wątpliwości Sądu przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynów zarzucanych mu kolejno w punktach od 2. do 6. postanowienia z dnia 26 marca 2014 r. o zmianie przedstawionych zarzutów. W tym zakresie w całości uwzględniono również jego wyjaśnienia. Odnosząc się zaś do tej części wyjaśnień (k.142), które dotyczyły zarzutu z punktu 1. wspomnianego postanowienia z dnia 26 marca 2014 r. (odpowiednio pkt 1. aktu oskarżenia), stwierdzić należy, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, iż przedmiotowe faktury nie odzwierciedlały rzeczywiście wykonanych prac (usług) na rzecz oskarżonego - przez podmioty tam wymienione. W rezultacie, nie sposób było przyjąć, iż podatek został zapłacony (wliczony w fakturę).

Przechodząc do oceny wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania sądowego, powtórzyć należy, iż nie budziło wątpliwości Sądu przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynów zarzucanych mu kolejno w punktach od 2. do 6. aktu oskarżenia.

Sąd nie uwzględnił natomiast twierdzeń oskarżonego, jakoby przedsiębiorcy wymienieni w punkcie 1. aktu oskarżenia wykonali usługi na jego rzecz. Brak podstaw do przyjęcia wersji oskarżonego – w odniesieniu do każdego z tych podmiotów – został już wykazany powyżej. Należy jedynie powtórzyć, iż przesłuchani w toku postępowania świadkowie, zgromadzona dokumentacja (w zakresie uwzględnionym – jako wiarygodna), pozwoliła na ustalenie, że przedmiotowe faktury nie odzwierciedlały rzeczywiście wykonanych prac (usług) na rzecz oskarżonego - przez podmioty tam wymienione. Nie mogło ująć uwadze Sądu, iż oskarżony – jak sam wskazał – nie posiadał żadnej dokumentacji na okoliczność odbioru prac.

W tym stanie rzeczy uznano, że A. K. dopuścił się czynów przypisanych mu odpowiednio w punkcie I., II., III., IV., V. i VI. wyroku.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I. wyroku, wskazać należy, iż art. 56 § 2 k.k.s. przewiduje typ uprzywilejowany przestępstwa skarbowego (uwarunkowany wysokością kwoty podatku narażonej na uszczuplenie), zgodnie z którym podlega karze podatek, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, gdy kwota tego narażenia jest małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s. Przestępstwo oszustwa skarbowego określone w art. 56 § 2 k.k.s., ma charakter indywidualny. Zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu ich sprawcą może być tylko osoba posiadająca status "podatnika". Podatnikiem jest - wedle treści art. 7 § 1 Ordynacji podatkowej - osoba fizyczna,

osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Zachowanie karalne opisane w znamionach przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. jako narażenie na uszczuplenie podatku skierowane jest na organ podatkowy, inny uprawniony organ lub płatnika, w stosunku do których podatnik składa deklarację lub oświadczenie lub wobec którego podatnik nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem.

Oszustwo, o jakim mowa w omawianym przepisie, popełnia się w deklaracji podatkowej lub w oświadczeniu podatkowym, składanym organowi podatkowemu lub innemu uprawnionemu organowi albo płatnikowi podatku. Deklaracja podatkowa to w rozumieniu Ordynacji podatkowej (dalej jako o.p.) także zeznanie, wykaz oraz informacja, do których składania obowiązani są na podstawie przepisów prawa podatkowego podatnicy, płatnicy lub inkasenci (art. 3 pkt 5 o.p.). W treści wskazanego przepisu zawarto zatem sformułowanie "deklaracja", jednakże nie jest to definicja legalna, lecz skrót terminologiczny, wprowadzony na jej użytek. Jest to zbiorcze pojęcie obejmujące wszelkie dokumenty składane przez wymieniony w tym przepisie osoby, obejmujące ich oświadczenia w takich płaszczyznach, które decydują o powstaniu zobowiązania podatkowego. Dane te, bądź umożliwiają organom podatkowym kontrolę prawidłowości wywiązania się przez te osoby z ciężących na nich obowiązków (w przypadku powstania zobowiązania w drodze samoobliczenia), bądź dostarczają tym organom informacje konieczne do wymierzenia im podatku (w przypadku zobowiązań podatkowych ustalanych w drodze decyzji). Stanowią one zatem przede wszystkim oświadczenia wiedzy. Niemniej niekiedy mogą one zawierać również składniki wskazujące na wolę podatnika, płatnika czy inkasenta (zob. wyrok NSA z dnia 11 lutego 2009 r. I (...), LEX nr 593629).

Przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s. polega m.in. na podaniu niezgodnych z rzeczywistością danych, mogących mieć wpływ na ustalenie zobowiązania podatkowego. Do istoty tak opisanego działania należy umyślne wprowadzenie w błąd organu podatkowego co do rzeczywistego stanu rzeczy, istotnego z punktu widzenia prawidłowego ustalenia wysokości należnego podatku (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 559/99, LEX nr 75491; por. uzasadnienie wyroku TK z dnia 12 września 2005 r., SK 13/05, OTK-A 2005, nr 8, poz. 91). Podanie nieprawdy, dotyczyć przy tym musi takich okoliczności, które mają znaczenie dla ustalenia istnienia lub wysokości zobowiązania podatkowego.

Typ czyn zabronionego określonego w art. 56 § 2 k.k.s. ma charakter materialny. Konstrukcja art. 56 § 2 k.k.s. przesądza, że dla odpowiedzialności karnej niezbędne jest nie tylko wypełnienie przez zachowawcę jednej z form zachowania określonych w znamionach modalnych, lecz konieczne jest ponadto wywołanie poprzez takie właśnie zachowanie skutku w postaci narażenia na uszczuplenie danego podatku. Trafnie w powyższym kontekście wskazuje się w orzecznictwie, że warunkiem odpowiedzialności podatnika jest, po pierwsze, naruszenie właściwych przepisów podatkowych, po drugie zaś, narażenie na uszczuplenie podatku (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 lutego 2003 r., IV KKN 21/00, LEX nr 77435). Taka konstrukcja czynu zabronionego przewidzianego w art. 56 § 2 k.k.s. pozwala zaliczyć go do kategorii typów skutkowych z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Zgodnie z treścią art. 53 § 28 k.k.s., zawierającego legalną definicję "narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej", znajdującą zastosowanie do konstrukcji przewidzianej w art. 56 § 2 k.k.s. przez narażenie rozumieć należy spowodowanie konkretnego niebezpieczeństwa takiego uszczuplenia - co oznacza, że zaistnienie uszczerbku finansowego jest wysoce prawdopodobne, choć nie musi nastąpić. W taki też sposób interpretowany jest skutek typu przewidzianego w art. 56 § 2 k.k.s. w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym podkreśla się, że narażenie na uszczuplenie należności stanowi stworzenie wysokiego stopnia prawdopodobieństwa, że wynikające z przepisów prawnych należności nie zostaną pobrane lub uiszczone w kwocie niższej aniżeli należąca, który to skutek nie musi nastąpić (zob. wyrok SN z dnia 28 stycznia 2005 r., V KK 377/04, LEX nr 146256).

Konkretyzując pojęcie "narażenia na uszczuplenie", Sąd Najwyższy wskazał, że powinno być ono rozumiane jako działanie bądź zaniechanie biernego podmiotu stosunku podatkowoprawnego prowadzące do powstania różnicy między należną Skarbowi Państwa bądź jednostce samorządu terytorialnego kwotą podatku, a kwotą przypadającą do uiszczenia wedle zeznania lub zgłoszenia straty. Narażeniem na uszczuplenie jest przede wszystkim niezadeklarowanie należnej kwoty podatku, od którego uiszczenia sprawca się w ten sposób uchylał, a nadto w szczególności niezgłoszenie właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu podatkowania, niezgłoszenie danych mogących mieć wpływ na ustalenie zobowiązania podatkowego lub jego wysokość albo podania takich danych niezgodnie z rzeczywistością oraz

nierzetelne prowadzenie ksiąg, a także każde inne działanie prowadzące do powstania różnicy między należną kwotą a wykazaną w zeznaniu podatkowym (zob. wyrok SN z dnia 11 lutego 2003 r., IV KKN 21/00, LEX nr 77435).

Zawarta w art. 56 § 2 k.k.s. norma sankcjonowana obejmuje swoim zakresem czyny polegające nie tylko na narażeniu na uszczuplenie należności podatkowej, ale również, wnioskując a minori ad maius, na spowodowaniu takiego uszczuplenia. Do wypełnienia znamion tego występku wystarczy już samo narażenie podatku na uszczuplenie przez określoną w niej czynność sprawczą. Nie oznacza to jednak, że dalej idący skutek w postaci zaistnienia uszczuplenia podatku stanowi przeszkodę w kwalifikowaniu czynu sprawcy z tego przepisu. W kodeksie karnym skarbowym nie ma wyodrębnionego typu przestępstwa oszustwa podatkowego, w którego opisie określone byłoby, jako znamię przedmiotowe uszczuplenie należności podatkowej. Znamię skutku sprawca wypełnia zatem i wtedy, gdy dochodzi do spowodowania uszczuplenia należności (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 12 września 2013 r., II AKa 116/13, LEX nr 1381434).

Zgodnie z art. 53 § 27 k.k.s., należność publicznoprawna uszczuplona czynem zabronionym jest to wyrażona liczbowo kwota pieniężna, od której uiszczenia lub zadeklarowania uiszczenia w całości lub w części osoba zobowiązana uchyliła się i w rzeczywistości ten uszczerbek finansowy nastąpił.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż oskarżony A. K., w dniu 21 lutego 2007 r. złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. zeznanie PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2006, w którym wbrew art. 3 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1 i 2, art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych podał nieprawdę, poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodu z pozarolniczej działalności gospodarczej poprzez zaliczenie w koszty transakcji z Zakładem (...), Usługi (...) i Szlifiernie S. M. (1), (...) .H.U. (...), Usługi (...). Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy, faktury wystawione na dane w/w podmiotów nie odzwierciedlały rzeczywiście wykonanych prac (usług) na rzecz oskarżonego - przez podmiot wymieniony w danej fakturze (jako sprzedający). W związku z tym A. K. zawyżył koszty uzyskania przychodu poprzez zaksięgowanie w podatkowej księdze przychodów i rozchodów faktur, które dokumentowały zdarzenia gospodarcze nie znajdujące potwierdzenia w rzeczywistości. Doszło zatem do nieprawidłowego ustalenia wysokości należnego zobowiązania. Oskarżony podał nieprawdę poprzez podanie danych niezgodnych z rzeczywistością – istotnych z punktu widzenia podatku dochodowego. Podkreślenia wymaga, iż w omawianym zakresie nie sposób przyjąć za wiarygodne stanowisko oskarżonego, aby miał zostać oszukany przez swoich kontrahentów. Zdaniem Sądu, wystąpienie takiej sytuacji aż czterokrotnie (w odniesieniu do liczby podmiotów, z którymi rzekomo miał współpracować oskarżony), na przestrzeni jednego półrocza, jest nieprawdopodobne. Znajdujące się w aktach sprawy dowody wypłat (dowody wypłat KW, pokwitowania) okazały się niewiarygodne w tym zakresie, iż osoby które miały być formalnymi odbiorcami zapłat (zgodnie z ich treścią) nie potwierdziły otrzymania pieniędzy od oskarżonego – co więcej, zanegowały jakąkolwiek współpracę z oskarżonym. Powyższe korespondowało również z ustaleniami w toku przeprowadzonego postępowania podatkowego. Niezależnie od tego, nie można było tracić z pola widzenia, iż zgodnie z art. 22 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r., Nr 173, poz. 1807 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym w roku 2006 - dokonywanie lub przyjmowanie płatności związanych z wykonywaną działalnością gospodarczą następuje za pośrednictwem rachunku bankowego przedsiębiorcy w każdym przypadku, gdy stroną transakcji, z której wynika płatność, jest inny przedsiębiorca. Nie zastosowanie się do tego obowiązku (zakładając dokonanie zapłaty przez oskarżonego) utwierdza w przekonaniu, iż faktycznymi odbiorcami pieniędzy nie były podmioty wskazane w poszczególnych dowodach wypłat.

Kwota 120.465,00 złotych mieści się w granicach określonych przez art. 53 § 14 k.k.s., nie przekraczając dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym w chwili popełnienia zarzucanego czynu (od 1 stycznia 2007 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 936,00 złotych - Dz. U. 2006 nr 171, poz. 1227), jednocześnie przewyższa zaś ustawowy próg rozgraniczający wykroczenia i przestępstwa skarbowe, który zgodnie z art. 53 § 3 k.k.s. wynosi pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II. wyroku, wskazać należy, że zgodnie z art. 77 § 1 k.k.s. podlega karze, płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. W wypadku,

gdy kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości, sprawca odpowiada za typ uprzywilejowany, stypizowany w art. 77 § 2 k.k.s. Zgodnie z art. 53 § 14 k.k.s. małą wartością jest wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Podmiotami czynu zabronionego są płatnik oraz inkasent. Zgodnie z art. 53 § 30 k.k.s. i zawartym tam odesłaniem do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749, z późn. zm.), płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej zobowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do trzech czynności: obliczenia podatku, jego pobrania od podatnika oraz wpłacenia we właściwym terminie organowi podatkowemu (art. 8 Ordynacji podatkowej). Przepięstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. ma zatem charakter indywidualny.

Znamię czasownikowe "nie wpłaca" oznacza zaniechanie uiszczenia organowi podatkowemu pobranego podatku. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193). W judykaturze wyrażany jest pogląd, że podatek jest pobrany wówczas, gdy dokonano jego potrącenia, tj. gdy wypłacono podatnikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12). Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach akcentował, że kondycja finansowa płatnika nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnoskarbowej płatnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1995 r., I KZP 30/95, OSP 1996, z. 4, poz. 68). Słusznie przyjmuje się bowiem, że środki pieniężne nie należą do płatnika, należą do podatnika (do czasu pobrania) i do Skarbu Państwa (od czasu wpłacenia), powinnością zaś płatnika jest jedynie obliczyć, pobrać podatek i wpłacić go na rachunek organu.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 38 § 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – co do zasady, do obowiązków płatnika należy przekazywanie, kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20. miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, którym kieruje naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika, a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony, w okresie od 20 kwietnia 2010 r. do 20 grudnia 2011 r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres marzec, lipiec, od września do grudnia 2010 r. oraz za okres od stycznia do marca, od sierpnia do września, listopad 2011 r. w łącznej kwocie 32.873,00 zł.

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 6 § 2 k.k.s., dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstępek czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Nie wpłacanie przez oskarżonego pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych następowało w krótkich, miesięcznych (co do zasady) odstępach czasu, z wykorzystaniem, w przypadku każdego z zachowań, takiej samej sposobności. Oskarżony za każdym razem po potrąceniu z wypłacanych wynagrodzeń zaliczek na podatek dochodowy nie wpłacał ich na konto Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.. Dokonując subsumcji przypisanego oskarżonemu czynu pod przepisy prawa, należało także mieć na względzie, iż czyn ten dotyczył niejako wielu zachowań, polegających na zaniechaniu terminowego odprowadzenia pobranych zaliczek od wypłaconych

pracownikom wynagrodzeń za kolejne, poszczególne miesiące. W związku z ustalonym stanem faktycznym, uznać należało, iż zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony.

Kwota łączna niewpłaconego podatku w wysokości 32.873,00 złotych mieści się w granicach określonych przez art. 53 § 14 k.k.s., nie przekraczając dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym w chwili popełnienia zarzucanego czynu (1386 zł - minimalne wynagrodzenie od 1 stycznia 2011 r., Dz. U. z 2010 r. nr 194, poz. 1288), jednocześnie przewyższa zaś ustawowy próg rozgraniczający wykroczenia i przestępstwa skarbowe, który zgodnie z art. 53 § 3 k.k.s. wynosi pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie III. wyroku, należy odwołać się do podanych wyżej ogólnych rozważań w zakresie charakterystyki przestępstwa z art. 77 § 1 k.k. – mając na uwadze, iż zgodnie z art. 77 § 3 k.k.s., jeżeli kwota niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Ustawowy próg, o którym tu mowa, jest to wysokość kwoty określonej w art. 53 § 3 zdanie pierwsze k.k.s. (definicja legalna – art. 53 § 6 k.k.s.) – a więc kwoty nie przekraczającej pięciokrotności minimalnego wynagrodzenia w czasie popełnienia czynu zabronionego.

Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że oskarżony w okresie od 23 kwietnia 2013 r. do 21 czerwca 2013 r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w jego dyspozycji środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od marca do maja 2013 r. w łącznej kwocie 4.944,00 zł. Wskazana kwota nie przekracza ustawowego progu. Minimalne wynagrodzenie za pracę w roku 2013 wynosiło 1600 zł (Dz. U. z 2012 r. poz. 1026). Zważywszy, iż zachowania podjęte były w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uznać należało, iż stanowią one jeden czyn zabroniony (art. 6 § 2 k.k.s.).

Odnosząc się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV. wyroku, należy ponownie odwołać się do podanej wyżej charakterystyki przestępstwa skarbowego z art. 77 § 1 k.k.s. i jego typu uprzywilejowanego z art. 77 § 2 k.k.s. Wobec stwierdzenia, iż przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. ma charakter indywidualny, należy uzupełnić, że popełnienie tego czynu zabronionego może nastąpić w warunkach art. 9 § 3 k.k.s. przez osobę nieposiadającą statusu płatnika. Chodzi więc o taką osobę, która zajmuje się sprawami gospodarczymi (w tym finansowymi) płatnika na podstawie przepisu prawa, decyzji organu, umowy lub faktycznego wykonywania. W orzecznictwie zwrócono uwagę, iż skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) kierownikowi innej komórki organizacyjnej firmy, to prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako płatnika podatku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002, nr 11-12, poz. 106).

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż oskarżony – będąc jedynym członkiem zarządu przedmiotowej spółki, zajmując się jej sprawami gospodarczymi oraz będąc przedstawicielem płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych w okresie od 21 lipca 2013 r. do 21 grudnia 2013 r., wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) tym samym przeznaczając pozostające w dyspozycji spółki środki finansowe na inne cele, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od czerwca do lipca 2013 r. w łącznej kwocie 25.014,00 zł.

Kwota łączna niewpłaconego podatku w wysokości 25.014,00 złotych mieści się w granicach określonych przez art. 53 § 14 k.k.s., nie przekraczając dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym

w chwili popełnienia zarzucanego czynu (minimalne wynagrodzenie za pracę w roku 2013 wynosiło 1600 zł - Dz. U. z 2012 r. poz. 1026), jednocześnie przewyższa zaś ustawowy próg rozgraniczający wykroczenia i przestępstwa skarbowe, który zgodnie z art. 53 § 3 k.k.s. wynosi pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Zważywszy, iż zachowania podjęte były w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uznać należało, iż stanowią one jeden czyn zabroniony (art. 6 § 2 k.k.s.).

Odnosząc się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie V. wyroku, wskazać należy, że zgodnie z art. 57 § 1 k.k.s., podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku. Karalne z art. 57 k.k.s. jest jedynie "uporczywe" niewpłacanie w terminie podatku. Przyjmuje się, że uporczywość oznacza powtarzające się uchylanie, zabarwione przy tym ujemnie z powodu złej woli sprawcy, zakłada więc wielokrotność zaniechania i to w sytuacji gdy mimo że ma on obiektywnie możliwość wykonania obowiązku, nie dopełnia go, ignorując swój obowiązek (zob. Grzegorzczuk Tomasz Henryk, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX, 2009).

Nie ma wątpliwości, że tak określony czyn naganny - jako element postaci wieloczynowej - jest popełniony z chwilą upływu terminu wpłaty, a czasem zakończenia czynu karalnego określonego w art. 57 § 1 k.k.s. jest moment upływ ostatniego ustawowego terminu do zapłaty podatku objętego opisem czynu. Dla realizacji znamion wykroczenia określonego w tym przepisie rozstrzygające jest zatem ustalenie, że w ustawowym terminie nie dokonano wpłaty, i bez znaczenia pozostaje dalszy stan zobowiązania podatkowego, a w szczególności to, czy zostało ono później spełnione, i z jaką zwłoką (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2008 r., III KK 176/08, LEX nr 694328).

Na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s., może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1/3).

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., nr 177, poz. 1054 z późn. zm.), podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 – co do zasady – są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż oskarżony w okresie od 26 kwietnia 2013 r. do 28 stycznia 2014 r. uporczywie nie wpłacał w terminie podatku VAT. Uporczywość ta wynikała z powtarzających się uchyleniach oskarżonego od dokonania jego wpłaty. Świadczy o tym wielość okresów rozliczeniowych.

Zważywszy, iż zachowania podjęte były w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uznać należało, iż stanowią one jeden czyn zabroniony (art. 6 § 2 k.k.s.).

Odnosząc się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VI. wyroku, należy odwołać się do powyższych rozważań w zakresie charakterystyki wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, oskarżony, w dniu 01 lutego 2013 r. w G. jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 21 ust. 2 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, uporczywie nie wpłacał na konto Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne za rok 2012, wynikającego ze złożonego w terminie ustawowym zeznania PIT-28 za 2012 r., czym uszczuplił podatek w kwocie 19.102,00 zł. Zgodnie z powołanym przepisem ustawy podatkowej, podatnicy są obowiązani złożyć w

urzędzie skarbowym zeznanie według ustalonego wzoru o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych – w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku. Uporczywość w nie wpłaceniu w terminie tego podatku wynikała z długotrwałego zaniechania przez oskarżonego uregulowania podatku płaconego w tym przypadku jednorazowo, które miało miejsce już po terminie płatności tego podatku. Jak wynika z dokumentu w postaci listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 06 listopada 2014 r. (k. 179), podatek nie został uregulowany. Powyższe potwierdził również oskarżyciel skarbowy (vide oświadczenie – k. 460).

W odniesieniu do wszystkich omówionych wyżej czynów, nie ulegało wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Zdaniem biegłych, oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. A. K. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. W ocenie Sądu, w żadnym przypadku oskarżony nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności danego czynu lub okoliczności ją wyłączającej.

Odnosząc się szczegółowo do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I. wyroku, podkreślenia wymaga, iż oskarżony działał z zabarwionym negatywnym stosunkiem do obowiązku podania prawdziwych danych. Oskarżony miał pełną świadomość o konieczności podania danych zgodnych z rzeczywistością. Znamienne jest, iż dokonane przez niego płatności (o ile faktycznie miały miejsce) nie zostały przeprowadzone w zgodzie z przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – albowiem płatności miały nastąpić gotówką, podczas gdy w omawianych okolicznościach wymagany był przelew pomiędzy rachunkami bankowymi. Powyższe wskazuje na próbę zatajenia faktycznego odbiorcy pieniędzy, albowiem jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, osoby formalnie widniejące na dowodach wpłaty nie potwierdziły faktu otrzymania pieniędzy od A. K. – względnie, takie transakcje nie zostały odnotowane w ich historii podatkowej. Stopień zawinienia należało zatem uznać za znaczny.

Co do pozostałych czynów (kolejno punkt od II. do VI. wyroku), wskazać należy, że oskarżony - jako podatnik i płatnik (w ramach prowadzonej działalności gospodarczej) oraz jako osoba zajmująca się sprawami gospodarczymi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. - miał pełną świadomość o konieczności uregulowania należności publicznych. Jako przedsiębiorca, bezspornie posiadał wiedzę w przedmiocie terminów przewidzianych na uiszczenie podatków (zaliczek). W omawianym zakresie, Sąd wziął jednak pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego – co do powodów stojących za popełnieniem przypisanych mu odpowiednio przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych – trudnej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa, oraz przeznaczeniu środków w pierwszej kolejności na uregulowanie zobowiązań umownych (wynagrodzeń). Wymienione okoliczności nie powodują wyłączenia odpowiedzialności za przestępstwa lub wykroczenia skarbowe, niemniej wpływają na umniejszenie stopnia winy. W rezultacie, w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu kolejno w punktach od II. do VI., stopień zawinienia oceniono jako średni (większy niż nieznaczny).

### ***Oдноśnie stopnia społecznej szkodliwości czynów***

Oceniając stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów oskarżonego A. K., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 53 § 7 k.k.s.

Odnosząc się do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I. wyroku, należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że oskarżony swoim zachowaniem godził z jednej strony w organ podatkowy, z drugiej zaś na mienie Skarbu Państwa, które zostaje narażone na uszczuplenie. Powyższe stanowi bowiem przedmiot ochrony art. 56 k.k.s. Należało również wziąć pod uwagę, iż w zakresie przypisanego czynu kwota podatku uszczuplonego (a nie tylko narażonego na uszczuplenie) wynosiła 120.465,00 zł - stanowiła ona wprawdzie o małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s., niemniej odnosiła się do górnego pułapu, albowiem kwota graniczna w tym przypadku wynosiła 187.200,00 zł (200x936 zł). Sąd wziął pod uwagę, że omawiany czyn dotyczył tylko jednego zeznania podatkowego. Uwzględnić



jednak należało postać zamiaru: oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Mając na uwadze powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu oceniono jako średni (większy niż nieznaczny).

Odnosząc się do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II. wyroku, na wstępie należy podnieść, że funkcją deliktu karnoskarbowego z art. 77 k.k.s. jest ochrona mienia Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Jakkolwiek nie było wątpliwości, że waga naruszonego obowiązku jest duża, albowiem decyzja o niewpłacaniu zaliczek podejmowana była świadomie, to podkreślenia wymaga, iż łączna kwota tych należności (32.873,00 zł) była relatywnie niewysoka – stanowiła ona małą wartość w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s. Oskarżony działał przy tym na przestrzeni znacznego okresu czasu – od 20 kwietnia 2010 r. do 20 grudnia 2011 r. Mając na uwadze powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu oceniono jako średni (większy niż nieznaczny).

Odnosząc się do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III. wyroku należało mieć na względzie przedmiot ochrony przepisu z art. 77 k.k.s. (wskazany powyżej). W omawianym przypadku (wykroczenie skarbowe) łączna kwota należności wynosiła 4.944,00 zł. Wskazana kwota – zważywszy na ustawowy próg (w okolicznościach przedmiotowej sprawy 8.000,00 zł, to jest 5x1600 zł) stanowiła o średniej mierze. Oskarżony działał w krótkim okresie czasu - od 23 kwietnia 2013 r. do 21 czerwca 2013 r. W związku z tym uznano, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest nieznaczny.

Odnosząc się do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV. wyroku, należało mieć na względzie przedmiot ochrony przepisu z art. 77 k.k.s. (wskazany powyżej). Waga naruszonego obowiązku jest duża, albowiem decyzja o niewpłacaniu zaliczek podejmowana była świadomie, to podkreślenia wymaga, iż łączna kwota tych należności (25.014,00 zł) była relatywnie niewysoka – stanowiła ona małą wartość w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s. Oskarżony działał przy tym na przestrzeni krótkiego okresu czasu – od 21 lipca 2013 r. do 21 grudnia 2013 r. Mając na uwadze powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu oceniono jako średni (większy niż nieznaczny).

Odnosząc się do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie V. wyroku, wskazać należy, że oskarżony swoim zachowaniem godził w mienie Skarbu Państwa. Przesłanka kwantyfikacji obowiązku finansowego dotyczy obowiązków wynikających m. in. z przepisów prawa podatkowego. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem obowiązku zapłaty daniny publicznoprawnej – a w związku z tym, waga naruszonych obowiązków jest najwyższa. Należało również wziąć pod uwagę, iż w zakresie omawianego czynu kwota podatku wynosiła 27.279,00 zł. Była to zatem kwota relatywnie niewysoka. Negatywnie należało natomiast ocenić sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego oraz postać zamiaru – albowiem oskarżony uparczywie nie wpłacał rzezonego podatku, działając przy tym umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Mając na uwadze powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu oceniono jako średni (większy niż nieznaczny).

Odnosząc się do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie VI. wyroku, należy odwołać się do powyższych rozważań z tym zastrzeżeniem, iż kwota uszczuplonego podatku wynosiła 19.102,00 zł. Mając na uwadze powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu oceniono jako średni (większy niż nieznaczny).

### ***Oдноśnie wymiaru kary.***

Na wstępie należy wskazać, iż oskarżony podał co do swojej osoby, że ma wykształcenie średnie – z zawodu był mechanikiem samochodowym. A. K. był zatrudniony jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.. Do protokołu przesłuchania podejrzanego podał, że uzyskiwał miesięczny dochód w kwocie 7000 zł brutto (k. 71v). W toku postępowania sądowego wskazał, iż nie jest w stanie ustalić dochodu. Był właścicielem mieszkania w G. o powierzchni 72 metrów kwadratowych (w kredycie). Oskarżony był żonaty, jego małżonka uzyskiwała dochód miesięczny w kwocie 800 zł. Oskarżony miał jedno małoletnie dziecko – w wieku 8 lat, na jego utrzymaniu.

Sąd pragnie wskazać, iż w każdym przypadku, ustalając wymiar kary, kierował się w pierwszej kolejności dyrektywami z art. 12 § 1 i 2 k.k.s. oraz art. 13 § 1 k.k.s.

O okolicznościach uwzględnionych przy wymiarze kary grzywny za przestępstwo skarbowe, stanowi art. 23 § 1 i 3 k.k.s. Na gruncie przestępstw skarbowych ustalenie stawki dziennej powinno być oparte na rozważeniu okoliczności związanych z dochodami samego sprawcy oraz jego stosunkami majątkowymi, rodzinnymi i możliwościami zarobkowymi. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie okoliczności wskazane w art. 12 § 2 k.k.s., jako że dotyczą one każdej kary, w tym i grzywny za przestępstwo skarbowe.

O okolicznościach uwzględnianych przy wymiarze kary grzywny stanowi natomiast art. 48 § 1 i 4 k.k.s. Na gruncie wykroczeń skarbowych ustalenie kwoty grzywny powinno być oparte na rozważeniu okoliczności związanych z dochodami samego sprawcy oraz jego stosunkami majątkowymi, rodzinnymi i możliwościami zarobkowymi. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie okoliczności wskazane w art. 12 § 2 k. k. s., jako że dotyczą one każdej kary, w tym i grzywny za wykroczenie skarbowe. W tym miejscu należy również zwrócić uwagę, iż przepis art. 48 § 4 k.k.s. zawiera otwarty katalog przesłanek, które Sąd winien wziąć pod uwagę przy wymiarze kary grzywny – ustawodawca posłużył się bowiem stwierdzeniem, iż uwzględnia się także stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe

Ustalając wymiar kary, za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I. wyroku, Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Okolicznością obciążającą był zamiar bezpośredni oraz motywacja oskarżonego, którego chęcią było zwiększenie zysku z działalności kosztem należności publicznoprawnych. Nie można było tracić z pola widzenia, że doszło do uszczuplenia podatku dochodowego. Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż nie był on uprzednio karany.

Wobec powyższego (z uwzględnieniem podanych na wstępie danych o sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego), w oparciu o powołane wyżej przepisy, Sąd uznał, że kara grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 100 (sto złotych) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Tak orzeczoną karę grzywny oskarżony T. K. jest w stanie uiścić.

Ustalając wymiar kary, za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II. wyroku, Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Okolicznością obciążającą był zamiar bezpośredni. Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż nie był on uprzednio karany, jak i przyznanie się A. K. do zarzucanego mu czynu. Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony w pierwszej kolejności postanowił spłacić należności umowne (wynagrodzenia). Nie wpłacenie w terminie pobranego podatku wynikało z trudnej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa.

W związku z tym (z uwzględnieniem podanych na wstępie danych o sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego), w oparciu o powołane wyżej przepisy, Sąd uznał, że kara grzywny w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 100 (sto złotych) złotych nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tak orzeczoną karę grzywny oskarżony T. K. jest w stanie uiścić.

Ustalając wymiar kary za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie IV. wyroku, Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Okolicznością obciążającą był zamiar bezpośredni. Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż nie był on uprzednio karany, jak i przyznanie się A. K. do zarzucanego mu czynu. Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony w pierwszej kolejności postanowił spłacić należności umowne. Nie wpłacenie w terminie pobranego podatku wynikało z trudnej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa.

W związku z tym, wymierzono oskarżonemu karę 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto złotych). Zdaniem Sądu kara grzywny w zasądzonej wysokości, więc w dolnych granicach ustawowego jej wymiaru, spełni cele kary w zakresie prewencji indywidualnej, wpłynie bowiem na

oskarżonego wychowawczo i spowoduje, że nie będzie on w przyszłości popełniał przestępstw oraz spowoduje u niego przekonanie o nieopłacalności popełniania tego rodzaju przestępstw w przyszłości, jak również uczyni zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tak orzeczoną karę grzywny oskarżony T. K. jest w stanie uiścić.

Orzeczenie wobec oskarżonego jednym wyrokiem trzech jednorodzących kar, zrodziło konieczność ich połączenia. W punkcie VII. wyroku, orzeczone oskarżonemu w punktach I., II. i IV. wyroku jednostkowe kary grzywny połączone i wymierzono w ich miejsce karę łączną 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł (sto złotych). Kara łączna grzywny wymierzona oskarżonemu mogła oscylować w granicach od 80 stawek dziennych do 130 stawek dziennych grzywny. Sąd określając wymiar kary łącznej grzywny wobec oskarżonego zastosował zasadę aspiracji. Za przyjęciem w badanym przypadku w przeważającej mierze zasady absorpcji przemawia tożsamość naruszonego przez oskarżonego dobra (interes ekonomiczny Skarbu Państwa), podobny sposób działania oraz ta sama postać zamiaru. Za częściową kumulacją kar przemawia natomiast odległość czasowa dzieląca badane czyny.

Przy wymiarze kary łącznej grzywny Sąd zobowiązany był na nowo określić wysokość jednej stawki dziennej grzywny w oparciu o kryteria z art. 23 § 3 k.k.s. (art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.). Wysokość jednej stawki nie może jednak przekroczyć najwyższej ustalonej poprzednio. Mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego (omówioną na wstępie tej części rozważań), wysokość jednej stawki ustalono na kwotę 100 zł.

Odnosząc się do wymiaru kary za wykroczenia skarbowe, przypisane oskarżonemu odpowiednio w punktach III., V. i VI. wyroku, wskazać należy, że zgodnie z art. 50 § 1 k.k.s., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków za pozostające w zbiegu wykroczenia. W omawianym zakresie, Sąd wziął pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości poszczególnych czynów. Okolicznością obciążającą był zamiar bezpośredni. Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż nie był on uprzednio karany, jak i przyznanie się A. K. do każdego z zarzucanych mu czynów (wykroczeń skarbowych). Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony w pierwszej kolejności postanowił spłacić należności umowne. Zachowania oskarżonego były spowodowane trudną sytuacją finansową przedsiębiorstwa.

Wobec powyższego, w oparciu o powołane wyżej przepisy, Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 3.000 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Sąd uznał, iż można mieć nadzieję, że orzeczona w takiej wysokości kara grzywny sprawi, że oskarżony (...) swe postępowanie i zaniecha popełniania wykroczeń skarbowych w przyszłości – o czym rozstrzygnięto w punkcie VIII. wyroku.

### ***Odnosnie dalszych rozstrzygnięć.***

W punkcie IX. wyroku, na podstawie art. 626 §1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. – wobec braku przesłanek do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych - zasądzono od A. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2481,10 zł (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt jeden złotych dziesięć groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 1.300 zł (tysiąc trzysta złotych).